

2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada
semana.Se ven en totas las
librerías.

LO SENYOR FRANCESCH.

VHI.

Hem estat tota la setmana sens veurens ab lo senyor Francesch. Lo bon senyor observá ab la major exactitut lo género de vida que se havia proposat fer durant la setmana Santa, y aixís fou que no 'l vegí ni en furat ni en finestra; mes després de haver tocat l'aleluja hem tornat á seguir nostra antiga vida, ab la diferencia de sortir cada tarde á donar un vol per fora y recorrent tots los punts principals de lo que 'l senyor Francesch ne diu ciutat nova, lo públich ensanxe y jo projecte irrealisable d'una gran població que no té rahó de ser, si es veritat, que en un any lo cens de Barcelona ha baixat, com diuen, de trenta mil ánimas.

Com ja he tingut ocasió de fer notar, lo senyor Francesch es un esperit recte que, encara que s' enamori d' alguna cosa, no li dissimula los defectes, y aquesta es la rahó per que surten de sos llabis críticas molt amargues de sa estimada ciutat nova.

Y no es motiu aquet pera calificar de descontentadís al senyor Francesch, per que lo fet de la veritat es que tothom que se 'l escolta no pót fer menos que donarli la rahó, y trobar que encara ha estat ben prou moderat.

Com deya, sortirem l' altre dia ab lo bon senyor á recórrer lo carrer anomenat de Ronda, que alguns aficionats á las cosas de Fransa volian dirne boulevard. Entrarem en ell per lo carrer Nou, oficialment del Conde del Asalto, y de aquí prengué peu lo senyor Francesch de entrar en conversació.

Aquí té un carrer ab dos noms, lo qui li doná la gent y lo nom posat per la autoritat. Fa molts anys qu' está obert y en sas cantonadas prou diu «calle del Conde del Asalto»; mes la gent no 'l coneix mes que per carrer Nou, y aquet será son nom per tota la vida perdurable. Jo penso que d' aixó 'n té la culpa la mala elecció del nom, y crech que lo mateix passarà ab los de molts dels carrers de la ciutat nova, majorment si s' han de batejar ab lo recort de cosas ó personas contemporáneas com, segons diuen, preten certa corporació á qui no coneix, ni ganas.

—Pero la idea sembla racional, y apar que lo nou ab lo nou ha de fer bona lliga.

—Si presidís un bon criteri, no li dich lo contrari; pero l' home es apassionat, té una inclinació extraordinaria á aixecar ídols á qui voldria que, tothom adorés, y cau en uns renunciis espantosos; per altra part existeixen parcialitats que volen ensalsar determinats fets

LA RAMBLA

SEMMANARI CATALÁ.

y personas, y lo resultat de tot aixó es que després, passats alguns anys, vosté veu en las cantonadas noms que no sab lo que signifiquen, per que ni la tradició ni la historia los hi recorda. Vegi sino quantas personas li explicarán á que fan referencia los noms de molts dels carrers de Barcelona que semblan haver estat de personas? Ningú, y duran per que son paraulas que estem acostumats á sentir. Ara entrem en la ciutat nova. No sé qui ha estat lo padri dels carrers, ni si ha estat un sol ó molts; pero vagi observant. Carrer de Urgell. No sé si déu fer referencia als antichs comptes de Urgell ó á la comarca d' aquet nom, de totas maneres está bé per que tothom coneixerá á lo que se refereix. Carrer de Aldama, preguntí y vegí quants li sabrán dir qui era aquet Aldama y qué va fer, y tindrà una nova edició del Conde del Asalto. Carrer de Campo Sagrado. Aquet encara, com se li atribueix lo haver portat á Barcelona las aguas de Moncada, ha deixat bona memoria. Repari ara noms posats en las cantonadas, y tots los que sian antichs los trobará bé, mes los moderns trets de tres ó quatre, si s' passés á votació entre tota la gent de Barcelona, quedarian araconats per una majoria espantosa. Aixís com tots coneixem y venerem la memoria de Tamarit, Villaroel, Casanova, Florida Blanca, Muntaner, Pelayo, Balme, Jovellanos, Fontanella, Claris y Lauria, que son los que han donat nom á molts dels carrers que desembocan en lo de Ronda, quin dels nostres fills se recordará, com he dit, de Aldama, Enna y altres de menos importancia encara, que no seria difícil trobar entre 'ls carrers comensats ó projectats? Repari en lo nom de Sepúlveda posat á aquet carrer. No es ben estrany que s' hagin recordat d' una victoria guanyada per lo compte de Castella Sancho Garcia contra 'ls moros, avans de las grans batallas del Salado y de las Navas?

Li repetesch que molts vegades he volgut descobrir lo criteri que ha governat aquesta nomenclatura y no l' he sabut entendre; pero voldria que en qualsevulga dels carrers se col·loqués una lapida en la que constessin los noms dels padrins pera no encarregarlis altra vegada lo posar noms á res ni á ningú.

—En efecte, té molta rahó, y creguí que, si s' considera com un homenatge rendit á la virtut ó á la gloria de personas il·lustres, ó com una commemoració de fets gloriosos lo posar son nom per memoria á un carrer ó plassa, tot sovint trobarem aquesta classe de renunciis.

—Y es natural. Nostres passats sabem bé que no tenian aquesta idea y daban als carrers un nom y res mes; aixís sols se explica que tinguem un carrer de Perrot lo lladre, y de las Moscas, del Mill, de las Trompetas y altres tant ó més ridículs qu' aquets considerats avuy en dia. Després vingué 'l posarlis noms de sants, y per últim s' ha volgut que servissin pera recordar fets gloriosos ó los noms de personas il·lustres. D'

aixó no m' en queixo; dich més, ho trobo bé; pero si trobo mal que s' vulga explotar aquesta idea pera dar importancia y fer passar per alguna cosa á nulitats que havem conegut com á tals, no mes per que interessa á determinadas personas que creuen que demá rebrán d' altres lo mateix honor.

—Diu bé; mes jo crech, y penso que vosté opinará com jo, que aquet empenyo serveix per posar en ridícul devant de la posteritat á las personas que s' ha pretengut honrar.

—Estem d' acort; y sempre m' recordaré de lo que m' va passar en París fa ja alguns anys. Visitaba lo cementiri del Parc Le Chaise, y vegí un monument grandíssim, magnífich, llegí la inscripció y no vaig conèixer la persona á qui estava destinada. Me digueren que s' creya qu' era un comerciant. Girantme y donant dos ó tres passos vegí en terra una lápida, (avuy ja no hi es), y en ella llegí un nom, un sol nom, que deya molt Deya Leandro Fernandez de Moratin. No pót figurarse en quant llegí aquet nom lo petit que m' semblá 'l gran monument d' avans y lo gran que m' aparegué aquella petita pedra casi olvidada, per que en lo primer no vegí més que un munt de pedras, mentres que sobre de l' altre se m' va aparéixer un monument etern, format del Sí de las niñas, la Comedia Nueva, el Viejo y la niña, La Mogigata y otras. Aixó demostra que únicament duran y son venerats los monuments dedicats á aquellas personas que han sabut en vida ab sas obras aixecar sen un d' immortal que rodeja son nom de gloria, y tira per terra la presuntuosa vanitat dels qui, no havent fet res que mereixi recordarse, pensan passar á la posteritat com á grans homes per que s' posi son nom en la cantonada d' un carrer. May, per més que 'ls seus amichs s' empenyin, arribarán á tenir més nom que 'l de Gombau, Mónach, Cirés y altres que avuy no passen de la categoria de paraulas sens significat. Ara vegí si no forá millor, avans de que passi mes temps, borrar los noms donats á molts dels carrers de la ciutat nova y canviarlos per altres, encara que, en lloch de carrer de Aldama, per exemple, s' posés carrer del Bon aire ó un altre nom que digués alguna cosa.

La conversa s' allargá; pero jo ja estich cansat d' escriure.

ANDREU SALA.

A....

Qui sab aymar, si troba,
Si té un arpa y ne porta 'l nom de trovador,
Ab cants melodiosos espargirá la nova
De que ha baixat un ángel, per consola, á n' est món.

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, n.º 26.

LIBRERIA DE I. LOPEZ,

Barcelona.

Si t'è alguna ferida,
Cura y pau li daràs ab ton amor diví,
Y 'ls recorts de sa vida
Espolsarà de l'ànima com pòls del camí.
Poncella candorosa
Quant vulla Dèu que sigas una flor,
No t' alsis orgullosa,
Abàixat sempre á consolar als homs.
¡Ay, dolça caramidal
Vulgui Dèu sempre vajis per lo prat,
Y que 'l riu de ma vida
Te serveixi una volta de mirall.
Pus llavors sas onadas,
Ta imatge guardarán com un tresor,
Y veuré tas ulladas
Fer de fanal que 'm conduexi al port.

JOSEPH MAGABOLA.

REVISTA DE LA SEMMANA.

Pocas son las semanas, durant l' any, que oferescan tanta novetat en los espectacles, com la de Pascua. Los arbres se van vestint y las personas van allaugerantse de vestit. Sempre passa 'l mateix: com mes carregadas estan las plantacions, menos ho va la gent, y aquesta va més carregada de vestit, com més despulladas van las plantas.

Pero deixem als arbres que ab las branca pobladas de tendras fullas lliurin dels raigs del sol als passejants de la Rambla y demes passeigs, y treyem lo cap per los teatros, encara que la calor no 'ns hi deixi estar molta estona.

Lo teatro del Liceo, encara que poch á propòsit per las funcions dramáticas, ab tot ha fet matar agradablement lo rato als propietaris ab una companyia de declamació dirigida per los senyors Parreño y García.

La companyia lírica del Principal debutá ab la Norma. Coneguts eran de aquet públich los artistas que la desempenyaren y aixó 'ns estalbia de elogiar com se mereixen las germanas Marchisio y 'l tenor Villani. Las flors que 's tiraren á aquellas al trepitjar diumenje las taulas de Santa Creu, va fernes pensar quina ovació se 'ls faria lo dia del seu benefici. La del any passat te de quedar molt enderrera. Los corsos y la orquesta, podrian anar bastant més ajustats.

A la Norma, obra mestra del immortal Bellini, ha seguit la popular concepció de Rossini la Cenerentola.

Ab dir que la Barbarina Marchisio cantava la protagonista, contem qu' está dit tot: quant anyadir poguessim, res fora en comparansa á son mérit.

Lo tenor Corsi va cantar lo seu paper d' una manera acabada, sobre tot lo duo del primer acte y tot lo ters captivan de tal manera la atenció del públich, que verament lográ entusiasmarlo.

El barítono Rotta posseheix una veu pastosa, de bon timbre y bastant volum, acomodantse perfectament al cant glosat: lo públich va aplaudirlo: mes nosaltres esperem altre dia pera esposar nostre judici sobre dit cantant.

Las Sras. Marchisio, Ferrer y Sr. Catani y Baraldi bè, de modo que la Cenerentola creyem que donará tant profit á la empresa com honra als artistas.

Vejerem ab satisfacció que per sobre del Sr. Director s' havia encarregat de la batuta lo Sr. Navarro que portá la orquesta, no obstant y sa modestia, tant bè com molts caçarejats mestres, per lo que 'l felicitem. Aixó nos prova una volta mes que no hi ha necessitat de anar buscant al estranger lo que tenim de sobra dintre casa.

Lo públich abusá de la amabilitat de la Sra. Marchisio y del Sr. Corsi, fentlos repetir diversos trossos.

Lo dimars varem assistir en lo teatro Romea á la primera representació, en aquesta capital, de la comedia de costums ampurdanesas, de D. Damasso Calvet, La Romeria de Recasens.

Sabut l' extraordinari éxit que aquesta producció obtinguè en lo teatro de Figueras, per lo qual fòu escrita, natural era que 'l públich umplís lo teatro de Romea de gom á gom, y aixís ho feu.

La producció es sols un quadro de costums, y per lo tant sens efectes grandiosos, cosa que, si bè escau molt al fondo y senzillés de la obra, en cambi, es l' únich que li falta pera fer més vivas las mostrás d' acceptació ab que 'l públich s' escolta tota la pessa.

Dient que la obra es escrita del floreat poeta D. Damasso Calvet, creyem que no cal que nosaltres fem notar la fluidés de sa versificació y lo brillant de sas imatges.

Lo segon acte, que es tant sols una descripció de escenas de la Romeria, flaqueja, á causa de quedar quasi olvidada l' acció principal; pero, en los actes primer y tercer, l' argument apareix interessant y conmovedor per lo tendre y senzill.

Com á detalls bonichs, recordarem lo de la professó del final del primer acte y la escena de la corrida del bou, en lo tercer.

La música del Sr. Vilar té molt color y 's feu aplaudir, sobre tot en la cansó de la mercadera, que cantá, segons nos va semblar, una noya de molt poch any.

Bo fóra que aquells comparsas que puján á la hermita, no distreguessen l' atenció del públich mentres se representan escenas interessants, puig aixó fòu una de las cosas que més perjudicaren la representació, que á nosaltres nos semblá bè; pero falta d' ensaigs.

En l' Odeon s' estrená lo melodrama traduit del francés Dramas de taberna. Lo interés del argument se sosté d' un modo notable en los 9 quadros de que 's compon l' obra, presentada del millor modo que 's podia esperar d' un teatro de las proporcions del Odeon.

Son quatre las decoracions estrenadas: la taberna del primer cuadro, que té un aparador plé d' objectes perfectament tocats; la fundició, del quadro seté, que unit lo bèn pintada que está, al moviment de maquinaria fa una ilusió cabal. Las corretjas d' un estrem de taulas al altre voltant, las rodas de la pesada máquina ab lo moviment giratori y lo soroll del taller, molt ben imitat, obligaren á que 'l públich en pès cridés als pintors, fins que un dels actors digué al públich que no 's trobaban en lo teatro. La vista de Paris de nit que apareix en lo quadro vuité, també sorprengué al públich que ab insistencia demaná als pintors al que 's anunciá lo mateix que en lo anterior cuadro. ¡Lástima que per unas quantas canas de tela, no 's pintessen nous quatre bastidors, que disonan notablement del resto de la decoració! En l' últim cuadro, 's presentá una petita buardilla, que si bè no causá en lo públich l' efecte de las anteriors decoracions, no té menos mérit que aquestas. Es una decoració que com més se mira, més detalls s' hi reparan y tots ejecutats del modo que ho saben fer los senyors Ballester y Carreras. ¡Joyosos poden estar aquets del modo que 'l públich rebé sas últimas obras!

Los actors estigueren bé, encara que algun dels papers es superior á las forsas del actor que 'l desempenya, y també se 'n dugueren la seba part d' aplausos.

En lo quint cuadro se demaná al autor del arreglo y 's presentá á rébrer los aplausos del públich.

Per lo dit, se deixa compèndrer que los Dramas de taberna serán una mina pel Odeon.

Un teatre, titulat Jovellanos, situat en lo carrer de Pelayo, obrí sas portas per primera vegada al públich, lo primer dia de Pascua.

Lo local es per unas sis centas personas. Los assientos son cómodos y la llum ben repartida. Tot lo pati está pintat d' una manera arreglada, lo mateix que alguna decoració; las altres son germanas bassonas del teló de boca, que sembla un pany de paret d' un menjador de fora.

Lo salónet de descans y 'l jardinet, son dugas pessas boniquetas.

En los Camps Eliseos, proporcioná bonas entradas lo funámbul senyor Camús, que en totas direccions y de totas maneres travessa la corda y hi juga com si estigués en terra ferma.

Lo Prado Catalan, se veigé molt concurregut en sos dos últims concerts clárichs, baix la bona direcció del senyor Casamitjana.

Y fins un altre dia.

J. BONASTRE.

QUADRO.

I.

Deuhen ser... tres quarts de quatre.

La escena es un tercer pis.

Fa un quart que ab lo segon tren.

L' amo del pis ha sortit,

per anar fins á la torre,

que té aprop de Sant Martí.

A n'al pou hi ha la cuinera,
festejant ab un tal Quim,
qu' es un xicot molt bromista,
lacayo del primer pis.
La cambra en lo seu quarto,
se cressa sos cabells fins.
La noya ja está fent signos
detrás del balcó, á un dandy.
La senyora... la senyora
s' ha deseuidat de cusir,
y ¡vinga petar la claca
ab un tinent que té allí,
sentat prop de la tauleta
hont ella estava cusint.
Mentrestant, lo diná 's crema,
están per fer tots los llits,
la noya no estudia 'l piano,
y la senyora... Seguint,
que lo que fa la senyora,
nos faria entretenir.

II.

L' amo encara es á la torre.

Deuhen ser... dos quarts de cinch.

La cuinera y lo lacayo

ja son d' alló més amichs.

La cambra ja té 'l cap,

tot de paperets guarnit.

La noya ha obert lo balcó

y á pèndrer l' aire se 'n ix.

Y la mestressa ab lo socio,

ja parla del viurer trist,

y de cors, y de destino...

y ell y ella ¡quins sospirs!

Mentrestant en la cassola

s' ha cremat ja lo rostit...

los llits no son fets encara...

lo piano está vagatiu...

y 'ls llansols y las camisas

qu' ella estava resseguint,

segueixen en la panera,

y la agulla en lo coixí.

III.

L' amo encara es á la torre.

Ja han tocat tres quarts de sis.

La cuinera á n'al lacayo

ja ha dat cita per la nit...

la cambra ja 's fa 'l monyo,

ab dos ó tres anyadits...

la xicota pe 'l balcó,

ja baixa un capdell de fil...

y ja la mestressa y l' altre

han parlat... s' han enternit,

y casi ja están que 's tocan

sas mans y peus respectius.

Ja 's miran ell y ella ab éxtasis...

ja toca al carrer lo fil...

ja casi 'l monyo s' acaba...

ja 'l lacayo está enternit...

ja tots los del pis se troban

casi de son goig al fi...

ja casi tots son felissos...

quant tot d' un plegat: ¡Trinch, trinch!...

¡La cuinera á la cassola,

deixant al lacayo trist!...

¡La cambra, ab cuas penjant,

depressa cap á fè 'ls llits!...

¡La noya á sentarse á 'l piano

á estudiá *Il dolce sospir*,

deixant caurer sobre 'l cap

del pollo, 'l capdell de fil!

¡Y la mestressa retira

lo peu, ofegant un crit,

mentre 'l militar s' aparta

xiulant distret y fingint

que li agradan molt los quadros

per las parets espargits!...

¡L' amo, qu' arriba!... ¡correuhí!...

un xicot nano va á obrir...

Entra l' amo, se 'n vá al quarto,

se posa 'l casquet y n' ix...

calmant sols ab sa presencia

tot alló qu' está bullint.

¡Si 't descuidas una mica,
mestre, t' haurias lluhit!

G. H. I. J. y K.

CUENTOS DE PRIMAVERA

PER
A. S.

LA CAPSETA.

(Continuació).

Las precaucions que prengué l' Anton foren del tot inútils, atés á que los que trucaren eran uns viatgers que havian perdut lo camí, y buscaban ahont guardarse de la pluja, que cada punt era més espessa.

L' Anton los rebé tot lo millor que li fôu possible, y per sa part los viatgers se contentaren ab lo que ell de bona voluntat los hi oferia.

L' endemà l' Anton los acompanyá fins á posarlos en camí, y al despedirse los viatgers li donaren dos duros, ab lo qu' l' Anton s' entorná á casa més alegre que unas pascuas.

Lo temps era bo; mes aquell dia no aná á tallar llenya porque hi havia encara massa humitat, y s' en aná avans de mitj dia á preparar alguna cosa per l' endemà. Pe 'l camí vegé en terra una cosa y se abaixá á cullirla. Era una capseta, la obrí, y trobá en ella una joia de un valor inmens.

Poch podia apreciar l' Anton quin era aquet; mes no deixá de considerar que no podia ser petit. Aixís fôu que s' en aná cap á casa pensant, no en la sort que havia tingut de trobar una cosa tant rica, sino en lo disgust que tindrian los que la havian perduda que, á son entèndrer, no podian ser altres que los viatgers que havian passat la nit en sa cabanya.

Arribat á casa ensenyá la preciosa joia á sa muller y aquesta ja vegé realisats tots los seus sómnits. Venent aquesta joia, deya, tindrem lo necessari pera establirnos com tenim pensat.

Mes son marit li feu entèndrer tot lo contrari. Aquesta joia, li digué, no es nostra si 'ns la quedessim fariam un robo, no porque hagi estat perduda deixa de tenir amo, y la obligació nostra es tornarla. Aixís suposat que aquells senyors han dit que passarian lo dia de avuy en la vila, anirem á trobarlos.

La dona, sigui que quedés convensuda, ó que coneixent á son marit cregués que totas sas observacions serian inútils, no digué res més y arreglá lo noy per anar ab son marit á la vila. Aixís fôu que mitj hora després estaban ja en camí marit y muller, lo noy y lo gòs.

Los viatgers mentres tant havian arribat á la vila y allí reconegueren son equipatge, y trobaren á faltar la capseta. Son sentiment fôu gran porque per lo camí que havian fet, sobre tot quant anaren perduts pe 'l bosch, no era fácil tornarhi, porque ni ells mateixos s' en recordaban.

Es clar que 's proposaren fer totas las diligencias possibles pera véurer si la trobavan, mes sens tenir cap esperansa de conseguirlo.

Era més de mitja tarde, y estaban parlant y lamentantse de la pérdua de la capseta, quant un mosso del hostel los avisá de que un home preguntaba per ells.

Aquell home era l' Anton.

Ells lo reberen bè, en justa correspondencia de la hospitalitat qu' ell los havia dat; mes fôu gran sa alegría quan los preguntá si havian perdut alguna cosa pe 'l bosch, y després de las explicacions necessarias reberen d' ell la preciosa capseta.

L' Anton volia tornarsen cap á sa cabanya; mes ells s' empenyaren en que no havia de marxar fins l' endemà, y ell hi consentí.

Eran las quatre de la tarde, y mentres l' Anton aconduhia á la Tecla y al noy, los altres sortiren del hostel, y una hora després enviaren á buscar al Anton y la Tecla pera que anessin á casa del notari de la vila que allí 'ls esperaban. Arribats allí, un dels viatgers prengué la paraula y digué: Anton, ahí á la nit compartires ta pobresa ab nosaltres, y avuy nos has tornat una prenda de gran valor que haviam perdut y que podias haver-te quedat sens temor d' ésser molestat. Pero la honradés t' ha aconsellat que busquessis á son dueny y li tornessis y ho has fet. Aixó val mòlt. Nosaltres que sabem quinas son las aspiracions que tu t'ens, hem vol-

gut cumplirlas. Aquí tens aquesta escriptura, per ella quedas dueny del establiment que tu tant desitjabas, lo senyor notari te entregará una cantitat pera que pugas ferlo marxar. Nosaltres nos en anem; tal volta no 'ns veurem may més; pero sempre 't desitjarem tota classe de prosperitats. L' Anton sorprés, y ab la alegría qu' era natural, al véurer complertas sas esperansas que apenas se atrevia á acariciar, los agrahí 'l regalo, y ells s' en anaren.

L' altre dia, de bon matí, l' Anton, després de pèndrer posesió del establiment que li havian regalat, marxá á recullir los mobles que tenia en la cabanya; mes aquesta havia desaparagut y en lo lloch que ocupaba trobá sols un munt de carbons y cendras. La cabanya havia estat incendiada.

Los lladres de la partida que, com hem dit, rodava per aquells vols, havian entrat en ella y no trobanthi á ningú, hi havian calat foch. Pitjor fôu en la cabanya vehina, ahont degollaren á tota la gent que hi havia.

Al véurer aixó doná l' Anton gracias á Dèu, y s' en torná á la vila, ahont digué á la Tecla: «¿Veus, si hagués seguit lo teu consell, lo que 'ns hauria passat?»

En efecte, lo haver sigut honrats tornant la capseta, no sols los havia deixat aquella alegría que resulta de obrar bè, sino que 'ls havia valgut tot lo que mes desitjaban, y per últim los havia salvat la vida, que sols conservaren per la circumstancia de trobarse fora de la cabanya.

IV.

Lo mal vehí.

Hi havia en un jardí mòltas flors, totes hermosas, totes estaban contentas, porque no 'ls faltaba aire, aigua, ni sol, tres cosas que donan vida á las floretas ab que Dèu encatifa la terra.

Sols una d' aquellas flors estava trista; porque las espessas brancas d' un lloer li formaban com un dosser y mòltas vegadas impedian que 'l sol la toqués.

Ets bè mal vehí, deya la flor al lloer, ¿no podrias apartar las brancas á fi de no taparme 'l sol que tu rebs tant de plé á plé?

Cada dia era la mateixa cansó, y es fama que l' lloer al sentir á la floreta li responia: «¿Qué sabs tú? dèixam fer á mí que sè lo que á tots convé.» Mes la flor no volia entèndrer de rahons, y se irritaba més y més.

Un matí, feya un sol hermosíssim y la floreta se irritá més que may ab lo lloer. Si 'l jardiné m' entenia, deya, que prompte serian talladas aquestas brancas que tant me danyan. Mes lo lloer no li torná resposta.

Després del mitj dia comensaren á sortir núvols, poch á poch s' enfosquí 'l sol y las flors se posaren tristas, esperuguidas per la tempestat que anava á esclatar.

En efecte, prest se sentiren trons y comensá á caurer pedra.

La floreta de sota 'l lloer tremolava, y estava més morta que viva; mes passá la nuvolada, lo cel se posá blau y un raig de sol ponent il·luminá 'l jardí.

La floreta aixecá 'l cap. De sas germanas la major part estaban desfulladas, altrás inclinadas á terra per lo mòlt que havian suferit. Sols ella no havia rebut cap dany porque las brancas del lloer havian parat la pedra.

La floreta, avergonyida reconegué que, si 'l lloer la privava á ratos la llum del sol en cambi li havia salvat la vida y que mòltas vegadas prenem per mals y 'ns irritem contra cosas que en realitat están posadas sols per afavorirnos.

(Seguirá.)

Encara que se 'ns ha remès ab poca oportunitat, publiquem ab gust la següent composició.

AMORS DE SEMMANA SANTA.

No 'm vingas á cantá amors;
Dèu te guí y ab tu vagi,
perque, noy, es mal presagi
en divendres de dolors.

A n' á mí, parlant á pams,
no m' haurás de cap manera,
ni que 'm portis en somera
batentme palmas y rams.

Dius que t'ens convenciment
de que 't pertanyo en rigor,
perque un maig es lo teu cor
y jo sò lo monument.

Sens ser deixeble d' Horacio
t' hi contesto en vers y abiat,
perque, fill, has arribat
després de cantat lo passio.

Plega la guitarra, Aleix,
ans que t' agafi un cadarn;
mira, noy, que buscas carn
y estem en dias de peix.

No pensis agafar llebras
cassant á so de tabals;
pensa qu' ets curt de gambals
y estás ficat en tenebras.

Vesten á cantá á can Túnis
ó esplicat clar y en bona hora,
que anant de portas en fora,
tot serán per tu dejunis.

Fas música y mous tabola
sens mirar en semblants casos
que tu repicas los fásos
quant veus la Maria sola.

Ja no pensis en la Tuyas,
ni t' escalfis més la calva,
ni gastis pólvora en salva,
ni tóquis més aleluyas.

Ja s' han acabat las missas,
ja vaig á tancá 'l balcó;
bona nit tingas, minyó,
y unas pasquas bè felissas.

J. D.

Sr. Director de la Rambla.

Permetim, Sr. Director, un petit desahogo. Estich content, més content que unas Pascuas: sò felís.

Vosté recordará lo que vaig dir ab motiu del últim eclipse de sol. Jo escriguí que tindriam plujas en la última quinzena de abril, y que si no 's remediava lo desequilibri de electricitat, tindriam també fortas tronadas.

També recordará que cert sabí digué que jo era un animal, perque en lo clima de Barcelona era impossible que tronés en lo mes de abril.

Altras personas digueren lo mateix, de manera que 'm varen ficar en un mar de confusions, y 'm feren pensar si jo anava errat ó si hauria equivocat los cálculs. Pero no, los cálculs estavan bè, y la ciencia no enganya.

Vosté compendrà que, trobantme ab aquesta confusió, estaria impacient esperant l' época senyalada.

Lo diumenge m' estava tallant un ull de poll, quant me semblá sentir un tró fondo. Lo cor me feya un trip-trap que no 's pót explicar. No estava segur d' haver sentit bè, quant, com si volgués dissipar mos duptes, esclatá un tró; pero un tró sonoro, un tró que repetiren los ecos per espay d' alguns segons. No hi havia duple, la ciencia triunfava. A aquell tró seguien altres, que ressonaren en mos oïdos més armoniosos que los concerts clásichs del Prado Catalan, parlo com la Rambla.

La victoria ha estat complerta, y com si volguessin burlarse de tots aquells sabis á mitjas, que tant havian dit, lo sol brillá immediatament, los aucellets cantaren, las floretas aixecaren llurs caps, tota la naturalesa s' alegrá, y jo he quedat tant content com un fiol que tinch quant li vaig donar la mona. Segueixo parlant com la Rambla.

A la tarda suchschí lo mateix, y caigué pedra. ¿Vol més realisat lo mèu pronóstich?

D' aquí endavant, senyor Director; espero que no tornaré á posar advertencias devant de mos pronóstichs, pus ja haurá pogut véurer que no sò cap tabalot, y que quant escrich una cosa sè lo que 'm dich, al contrari de certas personas que vosté sembla que tè en gran concepte y que tot sovint ensenyan l' orella.

No la ensenyi vosté, senyor Director, y disposi de S. S. S.

L' ASTRÓLECH BARCELONÍ.

Barcelona 24 de abril de 1867.

XIU XIU.

Aquest any las plujas han anat bè; tres centas trenta cinch son las composicions que s' han enviat al Consistori dels Jochs florals.

Ja que d' aixó parlem, Mossens del Consistori, ¿volen fer lo favor de dirnos si es catalá antich ó si s' usa en algun dels reyalmes ahont nostra parla es coneguda, *Por acuerdo del C.*, com diuhen vostés en lo diari després de la llista de las composicions presentadas?

Ara sí que no estranyarem que s' dongui l' englantina á alguna composició andalussa.

¡Ay si ho haguessem dit nosaltres!

En lo teatro del Odeon y á benefici del actor don Fernando Puiguriquer, se donará l' dilluns pròxim una funció, que 'l que no hi vagi será un plaga de la seva parroquia.

Primer de tot se posará en escena la bonica comedia *El pilluelo de París*, en la qual la jove y aplaudida senyoreta D.ª Cárme Rossell, diu que hi llueix més que un tros de llama d' or, fenthi 'l paper de protagonista.

Després d' aixó, s' estrenará una comedia catalana de D. Narcís Campmany, titulada: *LA NOTA DE L' ENTRESSURLO*.

Ja coneix que aixó 'ls ha sorprés, perque ara de comedias catalanas novas no s' en veuen cada dia; pero 'l senyor Puiguriquer, que vol acontentar al públich, la tenia guardada en un recò, y quant ha vingut l' hora nos l' ha posada en escena.

Vigilin per quant los diaris digan ahont y cóm se despatxan las localitats, y si 'ns volen créuer, no ho deixin pérdrer, perque, d' aquí un quant temps, lo qui vulga gosar ab cosas catalanas no tindrà més recurs que convidar pagesos ó béuer ab porró.

Si 'l nostre consell pogués ser escoltat, demanariam al Consistori dels Jochs florals que, en lloch de suprimir la lectura dels accessits, se tornin á llegir, com se feu en los primers anys, y en cambi s' escursin los discursos.

Sisquera per galanteria y recordant que hi van damas, deu procurar-se que la festa sia lo més agradable que s' puga.

Aixis se guanyan molts cosas y no s' en pert cap.

L' autor premiat ab accessit, ja que no t'è joia, t'è al menos la gloria de que s' llegeixi sa composició.

Lo Consistori, sabentho, tindrà, si cap, més cuydado en premiar, ja que la major ó menor aceptació d' un públich imparcial podria contrariar son fallo.

Y los concurrents passarán mes bè la estona, perque sempre lo vers entreté més agradablement que la prosa.

Se 'ns dirá que aquest gust ja 'l t'è 'l públich llegint lo tomo; pero no es cert, perque tomos de set ó vuit poesias, á catorze, setze ó vint rals s' en venen pochs.

L' única cosa que sembla que s' hi pót pérdrer en ferho, es la ocasió de lluhirse los senyors dels discursos; pero tothom sap que, generalment, no necessitan aixó 'ls senyors mantenadors per sa fama literaria.

—¿Per qué l' orquesta del Principal es una orga de gats?

—Perque la empresa es una orga de rahòns.

LA PROFESSÓ DE LA VIDA.

Lo pare y la llevadora
y 'ls padrins, tots van de gala,
la ventura 'ls hi regala
lo cel, ab un nin petit,
—per molts anys; l' orga ne sona;
—es l' estampa de sa mare...
la professó comensa ara,
la professó ja ha sortit.

Quant la professó comensa
hi ha reys, palmas y monas,
hi ha criaturas bufonas,
de Sant Joan y d' angelets;
quant passen, los pares gosan,

cau á las avias la baba,
¡pobret, del qui no alabava
devant las avias, als nets!

Després tira avant, las trampas
fan en ella son ofici,
lo jovent ne t'è desfici
d' arreglador per anar,
qu' es elegant, diu alguna,
sent alguna es escoltada,
va un carmel-lo, una mirada,
y las trampas trampen ja.

Luego alguns bèn plens d' enveja,
los altres plens de ventura,
la professó se detura
al devant d' un bell altar;
dos cors d' emoció esvategan,
dos mans fortament s' enllassan,
las músicas tocan, passen
los moments sense parar.

Després venen los misteris,
després ve la penitencia,
ab la creu de la conciencia
van alguns bèn carregats;
en lo món per no mostrarli
del món mateix las despullas,
ab bèn negres cucurullas
los homens ne van tapats.

La professó avant ne tira,
á l' iglesia ja s' atansa,
si l' iglesia es l' esperansa
¡tant debó que ja hi sigués!...
tothom plora, la campana
toca á morts, ¡y á goig tocaba!
la professó aquí s' acaba;
quant entra no surt may més.

XACÓ FOSCH.

VUITS Y NOUS.

Un pagés dormia quant la justicia aná á trucar á casa seva; ell se lleva, treu 'l cap á la finestra y pregunta:

—¿Qui hi ha?

—Obriu al rey, li contestaren.

—¿Y á mi 'm voleu fer créuer que ab aquest fret y á n' aquesta hora de nit lo rey vagi pe 'ls carrers? ¡Oh ca!
Y aixó dient tancá la finestra, se n' aná al llit, y si la justicia volgué entrar tingué d' espanyar la porta.

A la primera criatura que tingué en Benigne lo padrí li posá 'l nom de Conxa.

La mare de la criatura, enamorada de aquest nom, quant tingué la segona y arrivá 'l punt de batejarla, suplicá que, ja que no se li podia posar lo nom de l' altre perque no s' confonguessen, al menos n' hi posessen un per l' estil.

La comitiva aná á la iglesia, y quant lo capellá pregunta als padrins lo nom que volen, lo pare, que s' va recordar de que havia de ser per l' estil de CONXA:—
FLASSADA, contestá sent esqueixar á tothom de riurer.

Un senyor se va posar malalt de cuydado y s' va dir á la criada de més confiança de la casa, que s' hi havia de tenir compte, perque la mes petita cosa 'l podia empitjorar.

Al cap d' una estona trucá un parent del malalt; ella l' obrí, y 'l parent se n' entrá al quarto.

L' altra criada que encara no l' havia vist:

—¡Ay! esclamá, ¡y qué se sembla al senyor!

—¿Vols dir?

—¿No has vist l' ayre de familia?

—¿Ayre de familia! esclamá l' altra. Corre, ves, y digali que surti correns de l' arcoba, perque 'l senyor está delicat y podria costiparlo.

Anavan en un vagó de primeras, una viuda y un xitxarel-lo.

Aquest tregué la petaca; encengué un puro, y preguntá:

—¿Que la incomoda, senyora?

—Encara no ho sè, contestá ella, perque fins ara ningú havia tingut lo desvergonyiment de fumar al mèu costat, anant en carruatge.

—Me 'n alegro, contestá ell, perque aixís podré ser jo, y no un altre, lo qui ha tingut la ditxa d' ensenyarli una cosa que no sabia.

Y seguí fumant.

Un pagés tenia cada punt unas inflamacions, que arribava á las portas de la mort.

Ell se queixava de la seva desgracia, y lo metje cada volta l' aconsolava, dient que alló era la sanch poderosa, y que tot li venia de massa salut.

Aixó era molt freqüent, y tantas vegadas com ho tenia, altrás tantas li deya 'l metje que alló era salut.

Un dia la inflamació li va tornar ab tal furia, que cridá al seu mosso, y li digué:

—Ves á cal metje y digali que, si no ve de seguida á treurem la salut, jo no estaré may bo.

Sol-lució á la Endevinalla.

La Sangonera.

Sol-lució á la Xarada.

Ca-ram-bo-la.

Sol-lució al Geroglífich.

L' home més elevat, se va fent petit desde 'l moment que s' creu gran.

ENDEVINALLA.

Canto, y mon cant es senzill,
tinch més forsa que un bastaix,
y naixo ab la nou quant naix,
sent de molts granas fill.
Sò adorno de la palmera,
m' alimenta 'l taronger,
y per mi 'l trist presoner
á voltas se desespera.

XARADA.

Ma segona repetida,
la passa tota criatura;
y quant més l' edat madura
gasta dos y tres guarnida.
Qui juga, dos y primera
procura sempre fer bona;
arbre que está en hù y segona
si 'l trasplantas, no prospera.
Ser prima, es cosa envejada,
perque no n' hi ha de millor;
remata 'l major postor
ab tres y dos observada.
Lo mèu tot: ¿cóm t' ho diré?
gasta 'l rey, 'l papa, 'l duch,
gasta 'l pobre, 'l sabí, 'l ruch...
tothom que va pe 'l carré.

GEROGLIFICH.

LO REE
A +

Las sol-lucions se donarán en lo número pròxim.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1867.—Imprempla de Narcís Ramirez y Companyia, pas-satge de Escudellers, número 4.